

DEJAVU

Kelebeğin ömrü kadardı aşk...

Sevde Balcı

Editör

Ayşe Sağlam

Kapak Tasarımı

Yusuf Anar

ISBN: 978-605-9385-82-4

Bu eserin bütün hakları saklıdır. Yayınevinden ve Yazardan izin almadan kısmen veya tamamen alıntı yapılamaz, hiçbir şekilde kopya edilemez, çoğaltılamaz ve yayımlanamaz.

Yazardan Direkt – Türkiye

Yazardan Direkt Elektronik İletişim Tanıtım Paz. ve Tic. Ltd. Şti
Kozyatağı mah. Değirmen sk. Nida Kule No:18
Kat 10 Kadıköy-Erenköy/İstanbul
Tel: 0216 3011213
Sertifika No.47456

Baskı ve Cilt

Ege Reklam Basım Sanatları San.Tic. Ltd.Şti
Esatpaşa mah. Ziyapaşa caddesi No.4 Ataşehir / İstanbul
Tel: 0216 470 44 70 Faks:0216 472 84 05
www.egebasim.com.tr
Sertifika No: 45604

Eserde adı geçen kurum ve kişilerin yer aldığı bölümler, tamamen hayal ürünü olup gerçek kişi ve kurumlarla ilgisi yoktur.

Yalnızlığın netliğini kaybettirdiği dünyama bir duman daha üfleyerek onu iyice bulanıklaştırdım. Orada göz gözü görmüyor artık. Ne bir kaçış çözüm bana ne de artakalanlarla kalış.

Yokluğun aynası yok mu?

Yansıtıyor her hecesini

Boyun eğişimin

Kayboluyorum mısralarında...

Yalnızlığın tabiri benim. Hangi insan, hangi kelime kaldırabilir bu duygunun ağırlığını? Ne tek bir insan ne de tek bir kelime diğer tekini bulmadan dokunamaz Derin'e. Bazen ne kadar istersek isteyelim; içimizdeki fırtınaları ifade edecek tek bir kelime dahi bulamayışımız, çılgınlıklarımızı kimsenin işitmeyişi içimizde, derinde yankılanır ve Dejavu böyle başlar...

Sevgili dinleyenler, son olarak Kelebek'in mesajını okuduk. Saatlerimiz 02.30'u gösteriyor. 'Derin ile Geceye Fısılda'nın bugün de sonuna geldik. Şimdi dinleyeceğimiz parça Mabel Matiz'den 'Gel'i, Kelebek'e armağan ediyoruz. Yarın aynı saatte görüşmek üzere, hoşça kalın...

Arkamı dönmemle Yiğit Bey'le karşılaşmam bir oldu. Bu saatte ve bu yüz ifadesiyle burada bulunmasını hayra yormak olmazdı. Başımın tam üzerinde duran konuşma balonunu -Pardon! Kendi kendimle konuşma balonunu- istemsizce elimle dağıttıktan sonra kekeleyerek sadece, "Yiğit Bey?" diyebildim. Alnından terler boşalırken, neyi nasıl söyleyeceğini bilmiyor gibi bir hali vardı. Kendimi toparlayıp aslında aklımdan geçen şeyin doğru olduğunu bilsem de ondan duymak için sordum;

"Neden buradasınız? Bir sorun mu var?"

Duyacağım şeylere henüz hazır bile değildim. Hem hazır olsam ne olacaktı ki? Hayat alışmıştı beni hep hazırlıksız yakalamaya. Ortamın sessizliği beni giderek gerekirken Yiğit Bey anlamış olsa gerek hemen konuya girdi.

"Derin, öncelikle çok üzgünüm, fakat programın bir süreliğine yayından kaldırıldı." dedi.

Önce bir affladım. Sonra, 'Neden şaşıyorum ki?' dedim. Miknatis yutmuş gibiyim; nerede bir bela, musibet, kırk yılda bir olan, 'olmaz' denilen her ne varsa başıma gelir benim. Nesine şaşıyorsun yani? Bir türlü alışmayı öğrenemedim, hayatın bir sonraki kozuna. Düşüncelerimin yazılı olduğu 3k baloncuğumu başımdan defettikten sonra eşyalarımı toplamaya koyuldum. Telefonumu çıkartıp birkaç fotoğraf çektim. Burası; her köşesi anılarımın, acılarımın, sevinçlerimin şahidi... Böyle basitleştirip anlattığıma bakma. Aslında ayrılması çok zor. Şu an kendimi tükenmişlik sendromuna girmiş gibi hissediyorum yahut üç kutu sakinleştirici içmiş gibi öyle sakin, öyle halsiz, öyle bitik öylesi öyle işte. İçine eşyalarımı yerleştirdiğim kutuyu kolumun arasına alıp kapının yanına doğru yöneldim. Bir elim kapının kolunda, gitmeden son bir kez baktım. Hani derler ya anılarım film şeridi gibi geçti gözümün önünden. Hâlbuki benim anı sandığım, burası... Güzel olanları yanımda götürmek temennisiyle ayrıldım binadan. Az ilerideki tramvay durağına yürüyorum. Yürürken de gecenin sessiz ve sakinliğinden mi yoksa dalgınlığımdan mı bilmem, gökyüzüne bakıyorum; zifiri karanlık. Gözlerimi yere indirmeden ani bir fren sesi işitiyor kulaklarım. Donup kalıyorum yolun ortasında. Şoför arabadan inip yanıma geldi, bir şeyler soruyor. Bense sadece işitiyorum, anlamsız gelen bir sürü ses.

Gözlerimi açtığımda hava aydınlanmış, hastane odasında buluyorum kendimi. Yanımdaki sandalyede orta yaşlarda; tahminen elli, elli beş yaşlarında bir amca oturuyor. Daha doğrusu uyukluyor. Hemşireden beni hastaneye getiren kişinin o olduğunu öğreniyorum. O sırada amca uyandı.

"İyi misin kızım? Çok korkuttun beni."

"İyiym amca, teşekkür ederim beni hastaneye getirdiğin için. Keşke bekleseydin."

"Uyandığını görmeden gitmek istemedim." 'Ah be amca, ne güzel yüreğin var senin,' dedim içimden. Duygulandım; sanırım

gözümden bir iki damla yaş aktı. Elimini tersiyle onları sildim ve tebessüm ettim amcaya.

Hastaneden bir takım testler yaptıktan sonra çıktık. Amca beni eve bırakmakta ısrar etse de kabul etmedim. Hem biraz hava alıp kafamı dinlemeliydim hem de ona zaten yeteri kadar yük olmuşum. Hastanenin önündeki ışıklardan karşıya geçip sahile indim. Saat sabah altıydı ve sahilde kimse yoktu. İnsan görececek halim de yoktu zaten. Kafamda dönüp duran düşünceleri duymazlıktan gelerek sadece denizi izledim. Şu an hissetmek istediğim tek şey oydu, mavi ve tonları. Hiçbir zaman sadece bir renk olarak görmedim maviyi. Dörtmala huzura ulaştırın bir büyüğü vardı hep bir yerlerde. O büyüye kapılıp gitmek isterdim, çok uzaklara. İnsanların beni bulamayacakları, hiçbir şey yapmak zorunda olmadığı, hayatın tek düzelikten, koşuşturmasından kurtulabileceğim, kendim için ve kendim olabildiğim bir yerde olmayı isterdim. Çabuk bağladım değil mi emekli memur triplerine? Oysaki yaşıam henüz 24.

‘Yorulduğum hayat, gelme üstüme!’ diye bağırışım var. Bu da Mümin Sarıkaya şarkısı gibi bir şey oldu. Akşam çalarım düşüncesi aklımın ucundan geçmeden radara yakalandı. Programın yayından kaldırıldığını ne çabuk unuttun Derin? Artık işsizsin. Eve gitmek de gelmiyor içimden. Hiçbir şey yapmak istemiyorum. Burada saatlerce oturabilir dim- karnımın gurultusu trampet çalmaya başlamasaydı eğer. ‘Bana huzur da yok azizim, kalk gidelim.’ dedim yine kendi kendime. Yeni Mahalle’deki duraktan tramvaya bindim. Boş olan koltuklardan birine oturdum, bendeki şansını gel de buradan anla koltuk da ters.

Gözlerim camdan dışarıyı seyrederken düşüncelerim arasından güçlkle sıyrıldım. Karşımda bir adam duruyordu, gözlerimi gözlerinden alamadığım bir adam. Sebebini bilmiyorum, hem yabancı hem de çok tanıdık. **Gözlerinin kahvesinden koy ömrüme, kırk yılın hatırına 'sen' kalayım...**

Bir dakika!

Bunu sesli söylemedim değil mi ben? Yok, canım söylememişimdir

Peki, niye bana bakıp gülüyor?

"Cemal Süreya... Cemal Süreya diyor şiirinde. Ben demiyorum yanlış anlama." Bu, bu nasıl kıvıramamadır? Ne kadar da inandırıcı... Ah Derin, bir türlü öğrenemiyorsun toplum içinde sesli düşünmemeyi. Dakika bir, gol bir; rezil oldum ya. Aklımdan saniyede seksen kelime geçirirken bir yandan da gözlerimi ona dikmiş vereceği cevabı bekliyordum. Gözlerini elindeki telefondan ayırıp bana baktı, çantasından Cemal Süreya'nın şiir kitabını çıkardı. Rastgele bir sayfa açtı ve okumaya başladı;

Sesinde ne var biliyor musun?

Söyleyemediğin sözcükler var

Küçücük şeyler belki

Ama günün bu saatinde

Anıt gibi dururlar

Sesinde ne var biliyor musun?

Söylenmemiş sözcükler var.

‘Sesinde ne var biliyor musun?’

Hiç söylenemeyecek sözler var.’ diye ekledim ama bunlar şiirde değil içimde geçen sözlerdi. Tramvayda nefret ettiğim o ses bir anda kurtarıcı oldu. ‘Ömür Evleri’ dediği an kapıdan dışarı zor attım kendimi. ‘Ufak çaplı bir beyin sarsıntısı geçirdiğin için halüsinasyon mu görüyorsun yoksa beş dakika önce yaşadıklarımız gerçek miydi?’ dedim kendi kendime, yine sesli bir şekilde. Bazen gerçek bir karakter olduğumdan şüphe duyuyorum. Kendime inanmıyorum. Eve gitmeden Bahar Market’e uğrayıp önce yaşamak için gerekli olan bir takım ihtiyaçları; ekmek, su vs aldıktan sonra depresyon için gerekli olan çikolata, kahve, sigara üçlüsünü de alıp bakkaldan çıktım. Kapıyı açtığımda kızlar korku ve öfke karışımı bir suratla beni karşıladı. Yüzlerindeki ifade görülmeye değerdi; her ne kadar benimki yanında sönük kalsa da. Bitkin bir halde odama geçecekken ilk soru Gülден’den geldi.

"Neredesin kızım bu saate kadar, meraktan öldük? Hem ne bu surat?"

Peşinden de diğerleri.

Esra, "Şu tipe bak bangır bangır Göksel, 'Depresyodayım' çalıyor."

Çaresiz pes ediyorum.

Çantamı ve elimdeki poşeti olduğu yere atıp yatağıma geçtim. Sesimi biraz yükseltip, "Tam üstüne bastın ayağımı kaldır!" dedim Esra'ya. Meryem gelip sarıldı, peşinden diğerleri... Sanki bunu beklemiş gibi döküldü gözlerimden yaşlar. Kızlar ne olduğunu anlamamıştı. Onları daha fazla korkutmamak için kendimi toparlayıp anlatmaya başladım.

"Yiğit Bey geldi stüdyoya."

"O saatte ne işi varmış orada?" dedi Esra.

"Kovuldum da onu haber vermeye gelmiş."

"Ne?" dediler hep bir ağızdan.

"Nasıl olur?"

Bunları konuşmak istemiyordum, düşünmek de istemiyordum. Battaniyeyi yüzümü tamamen kapatacak kadar üzerime çektim.

"Burada bu şekilde nefessizlikten ölmek istiyorum."

Meryem her zamanki iyimserliğiyle beni teselli etmeye çalışıyor.

"Üzülme, bir süreliğine demiş bak, dönersin bence. Hem senin gibi spiker nereden bulacaklar?"

Esra da makaraya vuruyor sırf beni güldürmek için.

"Aynen kanka takma ya. Bir nevi ücretsiz izin gibi düşün."

"Hah ha. Komik şey seni... Bizimkiler işten çıktığımı öğrenirse yanlarına çağıracaklar beni, biliyorsunuz değil mi? Hayatımı birinin eline bırakıp kaçasım var. Tesadüfen doğmuşum, mecburen yaşıyorum sanki."

'Neden, Allah'ım daha kötü ne olabilir?' dediğimde daha kötüsünü çıkartıyorsun karşıma. Bir daha demeyeceğim. ...

Ben yine nefes almadan 80 kelimeyi arka arkaya dizerken, -bu sefer içimden- Gülден elinde kahve tepsisiyle odaya geliyor.

"Yaa, canım kankim. İşte tam da ihtiyacım olan şey bu." deyip sırtıma başlıyorum.

"Az önce hüngür hüngür ağlayan bu değil miydi ya?" diyor o da gülerek.

"Bir kahve neler yapıyor bak!" diyor Esra da. Hep beraber kakhaha atıyoruz.

Başından beri beklediğim o malum soru da Gülден'den geliyor saniye kaybetmeden.

"Sen 02.30' da çıkmıyor musun işten, neredeydin peki bunca saat?"

"Çıktım. Çıktım çıkmasına da, dalgındım ne bileyim kan şekerim falan düştü herhalde. O düşünce ben de durur muyum? Hop ben de düşmüşüm. Sonra bir amca beni hastaneye götürmüş. Uyandığında o da başımda uyukluyordu. Öyle işte."

"Kızım manyak mısın bize niye haber vermiyorsun?" dedi her zamanki telaşlı haliyle.

"Pardon canım bir dahakine söyler, öyle bayılırım. Uyandığında saat altıydı zaten. Hastaneden çıktım, sahile indim, hava aldım biraz. Sonra, sonra..." deyip sırtıma anlamlı bakışlarla. Bu gülüş kaçmadı tabi dikkatlerden.

"Ne oldu sonra söylesene, çatlatma insanı?" dedi Esra.

"Tramvaya bindim. Hahah."

"Hadi be! Var bir şey, sırtmandan belli."

"Sonrası ben camdan dışarıyı izliyorum. Gözlerimi camdan alınca dışarı baktığım dakikalara küfrettim."

"Niye be?" dedi Gülден.

"Dur geliyor, meğer asıl manzara önümde duruyormuş."

"Kızım lafı gevelemesene ağzında, söyle işte." dedi sıkılmış bir tavırla.

"Ahh... Bir gözleri var Ece Ayhan'ı mezarından çıkartıp şiir yazdırır."

"Hadi be oradan, Ece Ayhan erkek." dedi Esra.

"Ya şurada âşık oldum diyorum, iki dakika olsun, insanın duyguya girmesine izin vermiyorsunuz."

"Oyuncu musun kızım sen ne duygusu?"

"Ha ha. Komik mi?"

"Sen demiyor muydun ilk görüşte aşk mı olurmuş diye?"

"Saçmalıyorsun şu anda, tam olarak şu anda saçmalıyorsun. İlk görüşte ne olacak? Aşk olacak tabii ki. Neyse nerde kalmıştık?"

"Gözlerde." dedi Meryem.

"Bir gözleri var... Hah, Yıldız Tilbe evet Yıldız Tilbe dinletir."

"Hah ha ha."

"Sen olmamışsın kızım." dedi Esra. Peşinden Meryem,

"Harcanıyorsun buralarda, komedyen falan olmalıydın." dedi gülererek.

"Yıldız Tilbe dedi ya." dedi Gülden. Yerimde kıpırdanıp,

"Peki bu nasıl? Şair ederdi gözlerin, bilsem okuyacaksın bu mısraları..."

Alkış!

"Teşekkürler, teşekkürler." diyorum gülererek.

"Bırak şimdi, edebiyat yapma da anlat." dedi her zamanki sabırsızlıkla Esra.

"İyi be tamam. İşte kafamı bir çevirdim, Mavi."

"Mavi mi?" dedi Meryem. "Kalk hadi, hastaneye gidiyoruz! Bu iyi değil beyin sarsıntısı falan, bir Şey geçiriyor. Mavi diyor, aŐka inanmayan kız aŐık oldum diyor. Hiç mantıklı değil, kalkın!"

"Ya! Daha yeni geldim hastaneden. İyiyim ben. Daha bitmedi anlatacaklarım. Sonra Eros, sen gel elinde avucunda ne kadar ok varsa fırlat bana. Etrafı görmelisiniz kalpler havada uçuŐuyor. Neyse ben o ara vurulunca tabi 3k baloncuğuma yardıryorum. Şiir mi desem ağıt mı desem destan mı, siz karar verin. Sonra hop Őiirin bir mısrası; sen taŐ baloncuktan, atla dışarı."

"Dur, henüz buna hazır değil minnak bedenim." dedi Meryem duymak istemezmiŐ gibi yaparak.

"Ne dedin çocuęa?" dedi Esra, oęluna toz kondurmayan anne edasıyla.

"Bakmayın yle ya. Anlamadım nasıl oldu. Ağzımdan çıkıverdi bir anda."

"Ne?" dedi bu sefer Gülden.

"Gözlerinin kahvesinden koy ömrüme kırk yılın hatırına sen kalayım."

Hepsi aynı anda, "Ne?" diye bağırdı.

Esra, "Gerçekten bunu yaptığına inanmak istemiyorum."

"Ben de idrak sorunu yaşıyorum Őu an." dedi Gülden.

"Merak etme tam toparlayamamıŐ olsam da. Ben değil Cemal Süreya söylüyor dedim. Gözlerinin mavi olması dıŐında bir sıkıntı yok."

"Canım, bir tanem aklını hastane odasında mı unuttun sen? Öyleyse söyle, eğer oradaysa alıp gelelim. Bu kafayla fazla yaŐamazsın çünkü."

"Ben bu senaryoya daha fazla dayanamıyorum ve iŐe gidiyorum." dedi Esra.

"Ben de tatlım. Kovulmadan önce iŐe gitsem iyi olacak." dedi Gülden.